

"Oxu, tar, oxu tar!
Sənsindən ən lətif şeirlər
dinləyim.

Oxu, tar, bir kadar!
Nəğməni su kimi alısan
ruhuma çiləyim.

Oxu, tar!
Səni kim unutar?
Ey geniş kütlənin acısı, şərbəti
-
Alovlu sənəti".

Mən dünyaya göz açıb sənin
ecazkar səsinə dinlədim. Və
sevdim səni... Ruhumla,
canımla...

Və bir də bu sevginin
rəqəmlərə, illərə sığmayan ulu
yaşını bəzirlədim. Nədənmiş bu
ulu sevginin sehri-sirri?
Ruhumun yaddaşı, genimin ilkin
kodu hələ min illər öncə özüne
hopdurubmuş bu sıcaq duyğunu,
tükənməz sevgini sən demə!
Səndəki qeyri-adi havacatın
sehrinə düşüb qədim-qədim
Vətənin, dərdi, nisgili
əskilməyən, zaman-zaman
fəlakətlərə ürcəh olan qoşqoca
yurdun mədəniyyət xəritəsində
gezişdim. Tale payından
yeterincə ağrı və dərd yükünü
tutmuş ocağımın, həm də qürur
məqamına yaxınlaşdım. Babək
qılıncıyla Nəsimi fəlsəfəsinin
vəhdət siminə toxundu
barmaqclarım.
"Onlar tarix yazmayıb, tarixi
yaradıblar" misrasının
qəhrəmanlarının düşmən üstünə
səyirdikləri atın kişnərtisini də
eşitdim, Vətənin gözəllik
duygusunu qəlbində qəlibləyib,

ürəyinin oduyla ağ kətana
köçürən Səttar barmaqclarının
hərərətini də duydu. Bəyülük
Qala küçəsində tarzən
Bəylərin daşlarda əks olunan
baxışlarına tuş gəldim. 19-cü
yüzlükdə Qarabağda və
Abşeronda səni diz üstündən
sinəyə qaldıran Mirzə Sadiq
Əsədöglunu, bir də Mirzə Fərəc
Rzəyevi andım. Qurban Pirimov,
Əhsən Dadaşov, Hacı
Məmmədov, Bəhram Mansurov,
Baba Salahov... və bir də nakam
Müşfiqin Vətən sevgisi ilə

dağıtmaq cəhdindən doğan
vəhşiliyin bəxş etdiyi dərd -
sənin od tutub yanan, kərdərdən
alısan sarı simində təzahür etdi.
Qəlbləri cırmaqlayan, bütövlük
hissimizin boğazına sarıyan
sərhəd telləri, milli mentalitetə
səlib yürüşü, al-qana bürünmüş
qərənfilin şəhid nəğməsi,
bütövlükdə Vətən dərdi Sənin
mızrablarının dərd yükünü bir az
da ağırlaşdırdı. Düşmən
tapdağında doğma yiyə
təsnəsindən cadar-cadar olmuş
yurd torpağının qərblilik

Hafiz İmamnəzərli

Oxu, tar!

**Ramiz Quliyevin ifasında tarı dinlərkən düşündüklərim
(Tarzənin 60 illiyinə)**

doluxsunmuş gözləri...
... Bəlkə də elə bundadı sənin
ecazkarlığın.

Sən bu xalqın qan yaddaşının
sevinc və nalə tərənnümçüsü,
sən bu millətin genefondunun
səs effektisən.

... Bə bəlkə də sən Vətənə
sinonimsən!!!

Millətin Araz dərdi, imperiya
yürüşü, deportasiya fəlakəti, 20
Yanvar qırğını - Milli Monoliti

melodiyası sənin çalğı ruhunu
öz ağışına aldı... Və Sən Vətən
dərdlərini oxudun.

"Çoxları üzünə durdular,
Könlünü qırdılar,
Nə deyim o yekəbaşlara?!
Çaldılar ruhunu daşlara!
Üstündən bir qara yel kimi
əsdilər,
Səsinə kəsdilər.
Daşlandı çəkənlər nazını,
Böyləcə qırdılar aşığın sazını!"

Sən klassika ilə çağdaş
modernizmin körpüsüsən. Sən
üçlüyün tərkibində olduğun
qədr, eynilə simfonik
orkestrin sırasında da
ecazkarlığınla seçilirsən!

Fikirlər haçalanır, duyğular
pərvazlanır, könüllər ehtizaza
gəlir Səni dinləyəndə.
Düşüncələrin fəlsəfi çalarına baş
vururam. Tarixin ərp bağlamış
laylarından müasir modelə
qədərki təzadlar palitrasında
Zaman yolunun himnini, ixtiyar
dünyanın xatirələr və reallıqlarla
dolu kitabının audioversiyasını
sənin guşələrində eşitdim.
Həmişəcavan Müşfiqin Dilbər
həsrətini Səndə dinlədim.

Oxu, tar!
Xəyanət qılıncından yara almış
ulu xalqımın varlığı naminə!
Oxu, tar!
Səttar Bəhlulzadə heyretinə!
Oxu, tar!
Füzuli qüdrəti naminə!
Oxu, tar!
Əhməd Cavad, Almas İldırım,
Hüseyn Cavid, Mikayıl Müşfiq
eşqinə!
Oxu, tar!
Şəhid ruhları toxtasın deyə!
Oxu, tar!
Bütün aləmə "mən varam,
bizim imzamız imzalar içində
var", "bizim mədəniyyətimiz
köklüdür" deyər çəkmək
istəyində olan səsimizin
gurluğu naminə!
... Və nə xoş ki, bu gün Səni
hər kəs sevər. Sənin payığına
hər kəs qalır.